

Voor Paul en voor Chatwin, ons jonge katje

*Stay here while I get a curse
To give him a goat head
Make him watch me take his place
Night has brought him something worse*

WILL OLDHAM

'A Sucker's Evening'

De opgraving van het engeltje

Mijn oma had iets tegen regen, en voordat de eerste druppels vielen, wanneer de lucht betrok, liep ze de achtertuin in met flessen die ze tot de helft begroef, met de hals in de grond. Ik volgde haar en vroeg oma waarom hou je niet van de regen waarom niet? Maar zij, niets, ontwijkend, het schepje in haar hand, met opgetrokken neus om de vochtigheid in de lucht op te snuiven. Als de regen dan kwam, motregen of onweer, dat maakte niet uit, sloot ze de ramen en deuren en zette ze de televisie harder tot die de wind en het gekletter van de druppels – het dak van haar huis was van golfplaat – overstemde, en als het regende tijdens haar favoriete serie, *Combat!*, was er niemand die haar een woord kon ontlokken omdat ze hopeeloos verliefd was op Vic Morrow.

Ik hield juist van de regen, omdat die de droge aarde zachter maakte en ik mijn opgravingsmanie de vrije loop kon geven. Putten graven! Daarvoor gebruikte ik hetzelfde gereedschap als mijn oma, een heel klein schepje, zo'n schepje waarmee een kind zou spelen op het strand, maar dan van metaal en hout, niet van plastic. De grond achter in de tuin zat vol met stukjes fles van groen glas, met randen die zo glad waren dat ze niet meer sneden, en gladde steentjes die net kiezelstenen waren, of van die gepolijste steentjes die je aan het strand vindt, wat deden die achter mijn huis? Iemand moest ze be-

graven hebben. Een keer had ik een ovale steen gevonden, met de omvang en de kleur van een kakkerlak, maar zonder pootjes en voelsprietten. Aan de ene kant was hij glad, aan de andere kant vormden krassen duidelijk de lijnen van een lachend gezicht. Ik liet hem aan mijn vader zien, opgewonden omdat ik dacht dat ik een oeroud artefact had gevonden, en hij zei dat de krassen per toeval een gezicht vormden. Mijn vader werd nooit ergens enthousiast over. Ook vond ik zwarte dobbelstenen met bijna onzichtbaar geworden witte puntjes. Ik vond geslepen scherven van appelgroen en turquoise glas. Mijn oma herinnerde zich dat ze van een oude deur waren. En ik speelde met wormen, die ik in kleine stukjes sneed. Niet dat ik er plezier aan beleefde om de losse stukken worm te zien kronkelen voordat ze verder kropen, maar ik dacht dat als ik ze goed fijn sneed, zoals een ui, op een manier dat de ringen elkaar niet raakten, ze zichzelf niet meer terug in elkaar konden zetten. Kleine kruipende beestjes heb ik altijd irritant gevonden.

De botten vond ik na een stortbui die het vierkante lapje grond achter in de tuin had veranderd in een modderpoel. Ik deed ze in een emmer die ik gebruikte om de opgegraven schatten naar de wasbak op de patio te brengen, waar ik ze afspoelde. Ik liet ze aan mijn vader zien. Hij zei dat het kippenbotten waren, of misschien de resten van een barbecue of van een huisdier dat ze lang geleden hadden begraven. Een hond of een kat. Maar waarschijnlijk waren ze van een kip, zei hij, want vroeger, toen hij nog klein was, had mijn oma een kippenhok gehad.

Het leek een mogelijke verklaring, tot mijn oma van de botten hoorde en zich de haren uit het hoofd begon te trekken en uitriep: ‘het engeltje, het engeltje’. Onder de blik van

mijn vader moest mijn oma echter al snel inbinden; hij duldde de ‘bijgelovige praatjes’ (zoals hij ze noemde) van mijn oma slechts zolang die bepaalde grenzen niet overschreden. Zij kende die afkeurende blik maar al te goed en nam gas terug. Ze vroeg om de botjes en ik gaf ze aan haar. Daarna zei ze dat ik naar bed moest. Ik werd boos omdat ik niet begreep waarom ik straf kreeg.

Maar later die avond riep ze me bij zich en vertelde ze alles. Het was het tiende of elfde kind, dat wist ze niet meer precies, in die tijd werd er niet zoveel aandacht aan kinderen besteed. Ze was een paar maanden na haar geboorte gestorven, met koorts en diarree. Omdat ze een engeltje was, een gestorven baby, werd ze in een roze doek gewikkeld en op een kussen op een tafel gezet, omringd door bloemen. Ze kreeg vleugeltjes van karton zodat ze sneller naar de hemel kon vliegen, maar haar mond werd niet gevuld met rode bloemblaadjes, omdat de moeder, mijn overgrootmoeder, daar bang van werd, dat associeerde ze met bloed. De hele avond werd er gedanst en gezongen, een dronken oom werd de deur uit gezet en mijn overgrootmoeder, die van haar stokje was gegaan door de hitte en het zingen, moest weer bij bewustzijn worden gebracht. Een inheemse rouwklaagster reciteerde de Trisagion-hymne, waar ze alleen een paar empanada’s voor vroeg.

‘Was dat hier, oma?’

‘Nee, in Salavina, in Santiago del Estero. Warm dat het daar was!’

‘Dus dan zijn het niet de botten van het meisje, als ze daar is gestorven.’

‘Jawel, dat zijn het wel. Ik heb ze meegenomen toen we hiernaartoe verhuisden. Ik wilde haar niet alleen laten, want ze huilde elke nacht, het arme kind. Als ze al zo huilde ter-

wijl wij heel dichtbij waren, in het huis, hoe zou ze dan niet gaan huilen als we haar daar achterlieten! Daarom heb ik haar meegenomen. Ze was botten, meer niet, ik stopte ze in een tas en heb ze hier begraven, achter in de tuin. Zelfs je opa wist er niets van. Of je overgrootmoeder, niemand. Ik was de enige die haar hoorde huilen. Je overgrootvader ook, maar die hield zich van de domme.'

'En huilt ze hier ook?'

'Alleen als het regent.'

Ik vroeg mijn vader of het verhaal van het meisje dat een engeltje was waar was, en hij antwoordde dat oma heel oud was en weleens rare dingen zei. Heel overtuigd leek hij niet, of misschien vond hij het een ongemakkelijk onderwerp. Mijn oma overleed, het huis werd verkocht, ik ging op mezelf wonen, zonder man of kinderen, mijn vader kocht een appartement in Balvanera en ik vergat het engeltje.

Tot ze naast mijn bed stond, in mijn appartement, tien jaar later, huilend, op een avond dat het onweerde.

Het engeltje heeft niets van een spook. Ze zweeft niet, ze is niet lijkkbleek en ze draagt geen wit gewaad. Ze is half vergaan en ze praat niet. De eerste keer dat ze aan me verscheen dacht ik dat ik droomde en probeerde ik wakker te worden uit de nachtmerrie. Toen dat niet lukte en het tot me doordrong dat ze echt was, slaakte ik een gil en begon ik te kreunen en trok ik de lakens over me heen; ik kneep mijn ogen dicht en bedekte mijn oren met mijn handen om haar niet te horen, want op dat moment wist ik nog niet dat ze stom was. Maar toen ik onder de lakens vandaan kwam, een paar uur later, was het engeltje er nog, met de resten van een oude jas om haar schouders, als een poncho. Ze wees met een vinger naar buiten, naar het raam en de straat, en daardoor wist ik dat het dag was.

Overdag een dode zien is vreemd. Ik vroeg haar wat ze wilde, maar als antwoord bleef ze met haar vinger wijzen, zoals in een horrorfilm.

Ik stond op en rende naar de keuken, op zoek naar de handschoenen die ik gebruikte voor de afwas. Het engeltje volgde me: een eerste blijk van haar veeleisende persoonlijkheid. Ik aarzelde niet. Met de handschoenen aan greep ik haar bij de keel en begon te drukken. Logisch is het niet, een dode proberen te wurgen, maar je kunt niet tegelijk vertwijfeld en rationeel zijn. Nog geen kuchje bracht ik bij haar teweeg, en even later stond ik met slierten ontbindend vlees tussen mijn gehandschoende vingers, terwijl bij haar de luchtpijp bloot was komen te liggen.

Tot dat moment wist ik niet dat het Engeltje was, het zusje van mijn oma. Ik kneep mijn ogen stevig dicht om te zien wat er zou gebeuren: of zij zou verdwijnen of dat ik wakker zou worden. Dat werkte niet, en daarom liep ik om haar heen. Aan haar rug, hangend aan de vergeelde restanten van wat, weet ik nu, het roze doodskleed was, zag ik twee rudimentaire vleugeltjes van karton met kippenveren eraan vastgelijmd. Die hadden allang verteerd moeten zijn, schoot het door me heen, en daarna moest ik hysterisch lachen en zei ik tegen mezelf dat ik een dode baby in de keuken had die mijn oudtante was en die kon lopen, hoewel ze aan haar lengte te zien hoogstens drie maanden geleefd kon hebben. Of zoiets mogelijk was of niet, ik moest gewoon ophouden om zo te denken.

Ik vroeg haar of ze mijn oudtante Engeltje was – omdat ze niet naar de burgerlijke stand waren gegaan om haar met een officiële naam in te schrijven, het waren andere tijden, werd ze altijd zo genoemd, bij die generieke naam. Zo kwam ik erachter dat ze niet sprak, maar antwoord gaf met hoofdbe-

wegingen. Dus mijn oma had gelijk gehad, dacht ik, ze waren niet van het kippenhok, het waren de botjes van haar zusje die ik als kind had opgegraven.

Wat Engeltje wilde was een raadsel, want meer dan met haar hoofd schudden of knikken deed ze niet. Dat ze iets heel dringend wilde was evenwel duidelijk, omdat ze niet alleen bleef wijzen, maar me ook geen moment met rust liet. Ze volgde me door het hele huis. Ze wachtte me op voor het douchegordijn als ik een douche nam, ze zat op het bidet als ik moest plassen of poepen, ze stond bij de koelkast wanneer ik de afwas deed en ze posteerde zich naast mijn stoel wanneer ik aan het werk was op de computer.

De eerste week bleef ik mijn normale leven leiden. Ik dacht dat het misschien de stress was, dat ik me daardoor van alles inbeeldde en dat het wel weer over zou gaan. Ik nam een paar dagen vrij, ik slikte slaapmiddelen. Het engeltje ging niet weg, ze wachtte naast mijn bed tot ik wakker was. Vrienden kwamen langs. In het begin wilde ik niet antwoorden op hun berichtjes of de deur voor ze opendoen, maar om ze niet nog bezorgder te maken dan ze al waren liet ik ze binnen. Ik zei dat ik geestelijk moe was. Dat begrepen ze, je hebt ook veel te hard gewerkt zeiden ze. Niemand zag het engeltje. De eerste keer dat mijn vriendin Marina op bezoek kwam, sloot ik het engeltje op in de kast, maar tot mijn ontzetting en chagrijn ontsnapte ze en ging ze op de armleuning zitten, met dat lelijke, rottende, groengrijze gezicht. Marina had niets in de gaten.

Korte tijd later nam ik het engeltje mee naar buiten. Niets. Behalve die man die haar zijdelings bekeek en zich omdraaide en nog eens naar haar keek en wit wegtrok; het zal zijn bloeddruk zijn geweest. Of de mevrouw in de Calle Chacabuco die

onmiddellijk wegrende en bijna onder bus 45 terechtkwam. Sommige mensen zagen haar, neem ik aan, niet zoveel vermoed ik. Om hen te behoeden voor de schok droeg ik haar in een soort rugzak (het is geen prettig gezicht om haar te zien lopen, ze is zo klein, het is tegennatuurlijk) wanneer we er samen opuit gingen – of beter gezegd: wanneer zij mij volgde en ik geen andere keuze had dan me te laten vergezellen. Ook kocht ik een zwachtel voor haar, zo een waarmee littekens van brandwonden worden afgedekt, om te gebruiken als gezichts-masker. Wanneer de mensen haar nu zien, voelen ze afkeer, maar ook medelijden en smart. Ze zien een doodzieke baby, of een baby die pijn heeft, niet meer een gestorven baby.

Als mijn vader me eens zou zien, dacht ik, mijn vader die zich er altijd over beklaagde dat hij nog eens dood zou gaan zonder kleinkinderen (en hij was doodgegaan zonder kleinkinderen, ik heb hem teleurgesteld, daarin en in veel andere dingen). Ik kocht speelgoed voor haar, poppen, plastic dobbelstenen en een speen om op te knauwen, maar niets leek bijzonder in de smaak te vallen en ze bleef maar met dat verdomde vingertje naar het zuiden wijzen – dat was me wel opgevallen, het was altijd naar het zuiden –, 's ochtends, 's middags en 's avonds. Ik praatte en ik vroeg, maar zij kon zich niet goed verstaanbaar maken.

Tot ze op een ochtend een foto van het huis uit mijn kindertijd in haar hand had, het huis waar ik achter in de tuin haar botjes had gevonden. Die had ze uit de doos waarin ik mijn foto's bewaarde; echt goor, alle andere foto's zaten onder de vlekken van haar rottende, vochtige, plakkerige huid, die ook nog eens losliet. Nu wees ze met haar vinger naar het huis, nogal nadrukkelijk. Wil je daarnaartoe, vroeg ik, en het antwoord was bevestigend. Ik legde haar uit dat het huis niet

meer van ons was, dat we het hadden verkocht, en ze reageerde weer met een ja.

Ik deed haar in de rugzak, met het masker op, en we namen bus 15 naar Avellaneda. Ze kijkt niet door het raam wanneer we reizen, en ook niet naar mensen, nergens naar, aan de buitenwereld hecht ze even weinig belang als aan de poppen. Ik zette haar op mijn schoot, dat leek me comfortabeler voor haar, al weet ik niet of iets oncomfortabel voor haar kan zijn, of dat iets voor haar betekent; ik weet überhaupt niet wat ze voelt. Ik weet alleen dat ze niet slecht is en dat ik in het begin een beetje bang voor haar was, maar nu al een tijd niet meer.

Om een uur of vier kwamen we aan bij wat mijn huis was geweest. Zoals altijd in de zomer hing er een bedompte rivierlucht in de Avenida Mitre, vermengd met de geur van benzine en vuilnis. We staken het plein over, passeerden het ziekenhuis waar mijn oma was overleden en liepen om het stadion van Racing Club heen. Daarachter lag mijn oude huis, twee straten bij het stadion vandaan. Maar wat te doen nu we voor de deur stonden? De nieuwe eigenaars vragen of ik naar binnen mocht? Met welke smoes? Daar had ik helemaal niet over nagedacht. Het was duidelijk dat dat gesleep met een dode baby mijn denkvermogen begon aan te tasten.

Engeltje nam het van me over. We hoefden niet naar binnen. Langs de afscheidingsmuur kon je naar achteren lopen. Dat was het enige wat ze wilde, de achterkant zien. Met zijn tweeën, zij in mijn armen – de muur was nogal laag, die was denk ik niet door een vakman gemetseld – gluurden we over de muur. Achter in de tuin, waar vroeger het lapje grond was geweest, stak nu een zwembadje van blauwe kunststof boven de grond uit. Bij het graven van het gat hadden ze natuurlijk alle aarde weggehaald en de botten van het engeltje ergens ge-

dumpt, God weet waar, alles was omgewoeld, ze waren weg. Ik vond het zielig voor haar, arm kind, en ik zei dat het me heel erg speet, maar dat er niets aan te doen was. Ook zei ik dat ik het jammer vond dat ik haar botten niet weer had opgegraven toen het huis werd verkocht, om ze ergens anders op een vredige plek te herbegraven, of dicht bij ons als ze dat had gewild. Terwijl ik ze ook gewoon in een doos of een vaas had kunnen doen en mee naar huis had kunnen nemen! Ik voelde me schuldig en bood mijn excuses aan. Engeltje antwoordde met een hoofdknikje. Ik begreep dat ze mijn verontschuldigingen aanvaardde. Ik vroeg haar of ze nu gemoedrust had gevonden en weg zou gaan, of ze me met rust zou laten. Nee, schudde ze. Oké, antwoordde ik, en omdat haar reactie me niet erg aanstond, liep ik snel naar de halte van bus 15 en dwong ik haar om achter me aan te hobbelen op haar blote voetjes, waar je, omdat ze ver in ontbinding waren, de witte botjes in zag bewegen.

De Maagd van het bergmeertje

Silvia woonde op zichzelf, in een huurappartement met een marihuanaplant van anderhalve meter op de patio en een matras op de vloer van de ruime kamer. Ze had haar eigen kantoor op het ministerie van Onderwijs, met bijbehorend salaris, verfde haar lange haar zwart en droeg hindoehemden met wijd uitlopende mouwen, doorstikt met zilverdraad dat blonk in de zon. Ze kwam uit Olavarría en had een neef die op mysterieuze wijze was verdwenen tijdens een reis door de binnenlanden van Mexico. Ze was onze 'grote' vriendin, die op ons lette als we uitgingen en ons haar woning ter beschikking stelde om te blowen en jongens te ontmoeten. Maar wij zagen haar het liefst kapotgaan, gebroken, weerloos. Want Silvia wist altijd alles beter: als iemand van ons Frida Kahlo aan het ontdekken was, ah, dan had zij het huis van Frida weleens bezocht met haar Mexicaanse neef voordat hij was verdwenen. Wanneer we een nieuwe drug wilden uitproberen, had zij daar ooit een te hoge dosis van genomen. Als we naar nieuw ontdekte muziek luisterden, was zij 'al een tijdje uitgekeken op die band'. We konden het niet uitstaan dat ze steil, dik haar had, dat ook nog eens diepzwart was, dankzij een kleurspoeling die wij bij onze normale kappers niet konden vinden. Welk merk zou het zijn? Het zou best kunnen dat ze het ons zou hebben verteld, maar we hebben het haar nooit gevraagd. We haatten het dat

ze altijd geld had, voor nog een biertje, voor nog vijftwintig gram, voor nog een pizza. Hoe kon dat? Ze beweerde dat ze naast haar salaris ook toegang had tot een bankrekening van haar vader, die ze nooit zag en die haar niet had erkend, maar wel rijk was en geld naar haar overmaakte. Dat was vast gelogen. Net zo gelogen als dat haar zus model was: die hadden we een keer gezien toen ze op bezoek bij Silvia was en ze was spuuglelijk, een klein, donker mokkeltje met een dikke kont en een woeste krullenkop met vette conditioner erin, ongelooflijk ordinair, no way dat die ooit over een catwalk zou lopen.

Maar vooral wilden we haar op de knieën krijgen omdat Diego haar leuk vond. Diego hadden we leren kennen in Bariloche, tijdens onze eindexamenreis. Hij was slank, had volle wenkbrauwen en droeg elke keer een ander T-shirt van The Rolling Stones (een met een tong, een met de hoes van *Tattoo You*, een met Jagger die een microfoon greep waarvan de kabel uitliep in een slangenkop). Bij het vallen van de avond, na het paardrijden, speelde Diego onder de sterrenhemel op zijn akoestische gitaar, en later in het hotel leerde hij ons de juiste verhouding tussen wodka en sinaasappelsap voor een goede screwdriver. Hij deed lief tegen ons, maar hij wilde alleen maar zoenen, niet met ons naar bed, misschien omdat hij ouder was (hij was een keer blijven zitten, hij was achttien), misschien omdat hij ons niet aantrekkelijk genoeg vond. Later, terug in Buenos Aires, belden we hem om hem uit te nodigen voor een feest. Hij gaf ons een poosje aandacht, totdat Silvia hem begon op te geilen. Daarna bleef hij aardig tegen ons, dat moet gezegd, maar Silvia monopoliseerde hem en bracht hem het hoofd op hol (of vulde zijn holle hoofd, daar liepen de meningen over uiteen) met haar verhalen over Mexico en peyote-

cactussen en doodshoofden van suiker. Ook Silvia was ouder, ze had al een paar jaar geleden eindexamen gedaan. Diego had niet veel gereisd, maar wilde die zomer gaan backpacken in het noorden. Silvia had die route al eens gedaan (uiteraard!) en gaf hem adviezen, ze zei dat hij haar moest bellen voor adressen van goedkope hotelletjes en bed and breakfasts, en hij geloofde alles, hoewel Silvia hem geen enkele foto liet zien, niet één, als bewijs dat ze die reis – of al die andere, ze had veel van de wereld gezien, zei ze – daadwerkelijk had gemaakt.

Zij was degene die die zomer met het idee van de bergmeertjes kwam, en dat moesten we haar nageven: het was een heel goed idee. Silvia had iets tegen zwembaden, zowel tegen openbare zwembaden als tegen die van countryclubs en buitenhuizen. Ze zei dat het water daarin stilstond, dat er te weinig zuurstof in zat. En omdat de rivier zwaar vervuild was, kon ze nergens zwemmen. Wij dachten: wie denkt die Silvia wel dat ze is, denkt ze soms dat ze in Frankrijk aan de Côte d'Azur is geboren? Maar Diego luisterde naar de redenen waarom ze 'vers' water wilde en was het volledig met haar eens. Ze praatten een beetje over zeeën en watervallen en beekjes, tot Silvia over de bergmeertjes begon. Iemand op haar werk had verteld dat er op de route naar het zuiden heel veel meertjes waren en dat er zelden iemand in zwom, omdat de mensen bang waren, omdat het gevaarlijk zou zijn. Ze stelde spontaan voor om het volgende weekend te gaan, en wij gingen onmiddellijk akkoord, omdat we wisten dat Diego ja zou zeggen en we niet wilden dat ze met zijn tweeën zouden gaan. Als hij haar lelijke lichaam zou zien, met die benen als heipalen, volgens Silvia zelf omdat ze als meisje had gehockeyd – maar de helft van ons had op hockey gezeten en niemand had zulke hammen –, en met die platte billen en brede heupen, waardoor

spijkerbroeken haar niet stonden, als hij die defecten zou zien (en de slecht geëpileerde haren, misschien kon ze die niet met wortel en al uittrekken, ze was echt heel donker van kleur), zou Diego haar misschien niet meer zo aantrekkelijk vinden en eindelijk zijn oog op ons laten vallen.

Ze informeerde wat om zich heen en rapporteerde terug dat we naar het meertje van de Maagd moesten, dat was het beste en het schoonste. Ook was het groter, dieper en gevaarlijker dan de andere bergmeertjes. Het lag best ver buiten de stad, bij de laatste halte van bus 307 voordat die de grote weg insloeg, en het was bijzonder omdat er, zo werd gezegd, vrijwel nooit iemand ging zwemmen. Het gevaar dat de mensen wegheld was niet de diepte, maar de eigenaar. Het scheen dat iemand het had gekocht, en wij geloofden dat: niemand van ons wist waar een bergmeertje goed voor was en dat je er een kon kopen, maar we vonden het niet vreemd dat het een eigenaar had en we konden ons wel voorstellen dat die niet wilde dat er vreemden op zijn terrein kwamen om te zwemmen.

Wanneer dat gebeurde, zo ging het verhaal, verscheen de eigenaar in zijn pick-uptruck boven op een heuvel en schoot hij met een geweer op de indringers, en soms liet hij ook zijn honden op ze los. Naast zijn privémeertje had hij een gigantisch altaar laten oprichten in een grot, een grot voor de Maagd, aan een van de oevers van het hoofdbassin. Daar kon je komen over een pad aan de rechterkant dat begon bij de geïmproviseerde ingang bij de weg, waar een smalle ijzeren boog stond. Aan de tegenoverliggende oever lag de heuvel waar de pick-uptruck kon opduiken. Het water voor de grot met de Maagd was doodstil, zwart. Aan de wegzijde lag een klein strandje van kleiachtige grond.

Die maand januari gingen we er elke week naartoe, de hitte

was een bezoeking en het water was zo heerlijk koud: het was alsof je in een wonder werd ondergedompeld. Dan vergaten we zelfs Diego en Silvia een beetje, en zij ook elkaar, betoverd door het frisse water en de geheimzinnigheid. Om de op de loer liggende eigenaar niet te alarmeren, probeerden we stil te doen en vooral geen lawaai te maken. We zagen nooit iemand, al stonden er af en toe mensen bij de halte van de bus terug, die uit onze natte haren en de geur die aan onze huid kleefde, de geur van steen en zout, moeten hebben afgeleid dat we bij het meertje waren geweest. Eén keer zei de buschauffeur iets opvallends: dat we moesten oppassen voor loslopende, verwilderde honden. Een rilling liep over onze ruggen, maar het volgende weekend waren we even alleen als altijd en hoorden we geen enkel geblaf, ook niet in de verte.

We merkten dat Diego belangstelling begon te ontwikkelen voor onze gebruijnde dijen, onze welgevormde kuitén, onze platte buiken. Hij bleef om Silvia heen draaien en toonde zich nog gefascineerd, maar leek nu toch in te zien dat wij veel en veel mooier waren. Het probleem was dat ze allebei heel goed konden zwemmen, en hoewel ze spelletjes met ons deden in het water en ons een paar dingen leerden, verveelden ze zich soms en dan zwommen ze hard weg, met precieze, krachtige slagen, waardoor wij hen onmogelijk konden volgen. Het meertje bleek toch wel groot; van waar wij waren, vlak bij de oever, zagen we twee donkere hoofden over het oppervlak glijden, en we konden hun lippen zien bewegen, maar met geen mogelijkheid ontraadselen wat ze tegen elkaar zeiden. Ze moesten vaak lachen, dat hoorden we wel, Silvia had een luidruchtige lach, we moesten haar altijd toesissen dat ze wat zachter moest doen. Ze leken het nogal naar hun zin te hebben en wij wisten dat het niet lang zou duren tot ze zouden

beseffen dat de aantrekkingskracht wederzijds was, waardoor er een einde zou komen aan de zomerse frisheid langs de weg. We moesten ze tegenhouden. Wij hadden Diego gevonden en zij mocht hem niet van ons afpakken.

Diego werd steeds lekkerder. De eerste keer dat hij zijn shirt uittrok ontdekten we dat hij een brede rug had, met lage, sterke schouders, en dat de huid boven de rand van zijn broek de kleur van zand had, dat hij gewoon heel knap was. Hij leerde ons hoe je van een luciferdoosje een hasjpijp kon maken en zag erop toe dat wij niet als gekken in het water sprongen en apestoned zouden verdrinken. Hij liet ons muziek horen van groepen die wij volgens hem moesten leren kennen en daarna nam hij ons een toets af, hij was aanbiddelijk, hij werd blij als hij merkte dat een favoriete band van hem goed was gevallen. Wij luisterden aandachtig en zochten naar boodschappen, probeerde hij ons iets te vertellen? Om een antwoord op die vraag te vinden vertaalden we de teksten die in het Engels waren met behulp van een woordenboek. We lazen ze aan elkaar voor door de telefoon en discussieerden erover: heel verwarrend, tientallen boodschappen liepen door elkaar.

Alle speculatie werd afgeknapt – alsof onze ruggengraat door een ijskoud mes in tweeën werd gesneden – toen we erachter kwamen dat Silvia en Diego een stelletje waren geworden. Wanneer! Hoe! Ze waren volwassen, ze hoefden niet vroeg thuis te zijn, Silvia had haar eigen appartement, wat een domme dozen waren we toch om ervan uit te gaan dat de beperkingen waaraan wij waren onderworpen ook voor hen golden. Hoewel we best vaak wisten te ontsnappen, controleerden ze ons via uiterste tijden waarop we thuis moesten zijn, onze mobieltjes en ouders die elkaar kenden en ons met

de auto wegbrachten – naar feestjes, huizen van vriendinnen, onze eigen huizen, de club.

De details hadden we snel te pakken, en heel spectaculair waren die niet. Ze zagen elkaar al een tijdje buiten ons om. 's Avonds, om precies te zijn, maar soms ging hij bij haar langs op het ministerie en gingen ze iets drinken. Andere keren sliepen ze bij elkaar in haar appartement. Dan zouden ze wel een jointje van de plant van Silvia roken na het neuken. Zeventien waren we, maar sommigen van ons hadden nog nooit geneukt; een schrikbeeld. Pijpen, ja, dat konden we goed, maar neuken, sommigen wel, anderen niet. Onze haat was verschroeiend. We wilden Diego voor onszelf: niet dat hij ons vriendje werd, maar gewoon dat hij ons neukte, dat hij het ons leerde zoals hij ons over de rock-'n-roll leerde, en om cocktails te maken en de vlinderslag.

Natalia was het meest geobsedeerd van ons allemaal. Natalia was nog maagd. Ze zei dat ze zichzelf wilde bewaren voor een jongen die de moeite waard was, en Diego was de moeite waard. Wanneer Natalia zich iets in het hoofd had gehaald, was het heel moeilijk om haar daar nog van af te brengen. Een keer had ze twintig pillen van haar moeder ingenomen toen ze een week huisarrest opgelegd had gekregen – haar cijfers op school waren catastrofaal. Daarna mocht ze weer uit, maar moest ze wel naar een psycholoog. Natalia had gedaan alsof ze ging en had het geld voor de sessies uitgegeven aan haar eigen dingen. Met Diego wilde ze iets speciaals. Ze wilde zich niet zomaar door hem laten nemen, ze wilde dat hij haar wilde, dat hij haar begeerde, ze wilde hem gek maken. Maar als ze op een feestje bij hem kwam staan, glimlachte Diego zijdelings naar haar en praatte hij door met de persoon met wie hij in gesprek was. Als ze belde nam hij de telefoon niet op, en als

hij dat wel deed waren de gesprekken moeizaam en was hij het altijd die er een eind aan maakte. Bij het bergmeertje keek hij nauwelijks naar haar lichaam, de lange, sterke benen en de stevige billen, en de enkele keer dat hij zijn blik op haar liet vallen was het alsof hij naar een saaie plant keek, een ficus of zo. Natalia kon het niet geloven. Ze kon niet zwemmen, maar maakte zich nat in het ondiepe en kwam dan teruglopen met het gele badpak tegen haar gebronsde lijf geplakt, zodat je haar tepels kon zien, die hard waren geworden door het koude water. Natalia wist dat alle andere jongens die haar zo zagen zich een paar keer moesten aftrekken, maar Diego niet, die ging liever voor die trut met die platte kont! Onbegrijpelijk vonden we dat allemaal.

Op een middag, op weg naar de gymnastiekles, vertelde ze ons dat ze menstruatiebloed in de koffie van Diego had gedaan. In het appartement van Silvia, waar anders! Ze waren met zijn drieën, en op een gegeven moment waren Diego en Silvia een paar minuten naar de keuken gegaan om koffie en koekjes te halen. Op tafel stonden volle koffiekopjes, en zo snel als ze kon had Natalia het bloed vanuit een parfummonsterflesje – het was heel weinig – in de koffie gegoten. Ze had het bloed verzameld met vochtige watten; gatver, had ze wel gedacht, want ze gebruikte altijd doekjes of tampons, de watten had ze louter gebruikt om aan het bloed te komen. Het was een beetje verdund met water, maar ze had besloten dat het zo ook wel zou werken. De methode had ze uit een boek over parapsychologie, waarin ze had gelezen dat het een niet erg hygiënische, maar onfeilbare truc was om het geliefde object aan je te binden.

De truc werkte niet. Een week nadat Diego het bloed van Natalia had gedronken vertelde Silvia ons persoonlijk dat ze

verkering hadden, dat het officieel was. De keer daarna dat we ze zagen zaten ze de hele tijd te vozen. Dat weekend gingen we naar het bergmeertje en liepen ze hand in hand. We begrepen het niet, we begrepen er niets van. De rode bikini met hartjes van de een, de ultraplatte buik met een piercing in de navel van de ander, het prachtige kapsel met een lok over het gezicht, de gladde benen zonder ook maar één haartje, de oksels als marmer, en hij gaf de voorkeur aan haar? Waarom? Waarom neukte hij háár? Wij wilden ook neuken, we wilden niets anders! Of misschien had hij het gewoon niet door, wanneer we op zijn knieën gingen zitten en onze billen hard in zijn benen drukten en met een hand zogenaamd per ongeluk zijn pik beroerden. Of wanneer we dicht bij zijn mond lachten, zodat hij onze tong kon zien. Waarom neukte hij ons niet gewoon allemaal? Want het gold voor ons allemaal, het was niet alleen een obsessie van Natalia: we wilden allemaal dat Diego ons pakte. We wilden allemaal met hem neuken als we nog nat waren van het koude water, de een na de ander, op het strandje, in afwachting van de schoten van de eigenaar, om vervolgens halfnaakt naar de weg te rennen in een regen van kogels.

Maar nee. Daar zaten we, in volle glorie, terwijl hij Silvia met de platte kont, die nog oud was ook, zat af te lebben. De zon brandde en Silvia met de platte kont was al aan het vervellen op haar neus, dat gunde je niemand, ze gebruikte goedkope zonnebrandcrème. Wij lagen er onberispelijk bij. Op een gegeven moment leek bij Diego het kwartje te vallen. Ineens keek hij anders naar ons, alsof het besef was ingedaald dat hij met de lelijkste was. ‘Zullen we naar de Maagd zwemmen?’ vroeg hij. Natalia werd bleek, want ze kon niet zwemmen. Wij wel, maar we durfden niet, want het was heel diep en breed

en als we zouden verdrinken zou niemand ons midden in het bergmeertje kunnen redden. Diego raadde onze gedachten: ‘Sil en ik zwemmen ernaartoe, als jullie gaan lopen, dan zien we elkaar daar. Ik wil dat altaar van dichtbij zien. Is dat een idee?’

We antwoordden ja, ja natuurlijk, hoewel het ons zorgen baarde dat hij ‘Sil’ zei, misschien klopte onze perceptie dat hij met andere ogen naar ons keek niet, maar we wilden zo graag dat het wel zo was en we liepen al een beetje met onze hoofden in de wolken. We gingen op weg. Om het meertje heen lopen bleek nog een hele toer: vanaf het strandje leek het veel korter. Het meertje was enorm, naar de overkant moest zeker vijfhonderd meter zijn. Diego en Silvia gingen sneller dan wij en af en toe zagen we hun donkere hoofden opduiken, blinkend in de zon, bijna lichtgevend; met hun armbewegingen veroorzaakten ze gladde golfjes op het water. Op een gegeven moment stopten ze even, dat zagen we vanaf de kant – in de volle zon, het stof plakte aan onze bezwete lichamen, sommigen van ons met hoofdpijn van de hitte en het scherpe licht in onze ogen, het leek wel alsof we een berg aan het beklimmen waren –, we zagen dat ze waren gestopt en met elkaar praatten. Silvia lachte en gooide haar hoofd naar achteren; om niet te zinken bleef ze haar armen bewegen. Het waren te veel meters om in één keer te zwemmen, ze waren geen professionals. Maar Natalia kreeg de indruk dat vermoeidheid niet de enige reden was dat ze een pauze hadden ingelast, ze dacht dat ze iets aan het bekokstoven waren, ‘Die slet is iets van plan,’ zei ze en ze liep door naar de Maagd, die in de verte zichtbaar werd in de grot.

Diego en Silvia klommen op de oever op het moment dat wij naar rechts afsloegen, voor de laatste vijftig meter die ons scheidde van de grot. Ze zagen ons lopen, hijgend met onze

oksels die naar ui stonken en onze haren tegen de zijkant van onze gezichten geplakt. Ze bekeken ons van top tot teen, lachten op dezelfde manier als toen ze waren gestopt met zwemmen en doken het water weer in, om op volle snelheid terug naar het strandje te zwemmen, alsof het de gewoonste zaak van de wereld was. Hun treiterige geschater klonk boven het geplons uit. ‘Ciao, meiden!’ riep Silvia triomfantelijk voordat ze verder zwom, en daar stonden we, als bevroren, ondanks de drukkende hitte, heel vreemd: als bevroren en tegelijk stikkend van de hitte, met gloeiende oren van haat, terwijl we ze dom zagen lachen omdat wij niet konden zwemmen en ze zich voorstelden hoe wij onszelf wel voor de kop konden slaan. Vernederd op vijftig meter van de Maagd, die niemand van ons meer hoefde te zien, die ons sowieso niet interesseerde. We keken naar Natalia. De woede was zo groot dat de tranen niet uit haar ogen vielen. We zeiden tegen Natalia dat we terug moesten gaan. Ze antwoordde nee, dat ze de Maagd wilde zien. Wij waren moe en schaamden ons, we gingen zitten roken, we zouden wel op haar wachten.

Ze bleef lang weg, wel een kwartier. Gek, zou ze aan het bidden zijn? Beter om het niet te vragen: we wisten hoe ze was als ze boos was, ze zou een woedeaanval hebben gekregen en een van ons hebben gebeten, echt, een diepe beet in een arm waarvan de indruk bijna een week te zien zou blijven. Nadat ze zich weer bij ons had gevoegd, vroeg ze om een peuk – ze hield niet van hele sigaretten – en begon te lopen. Wij volgden haar. In de verte, op het strandje, zagen we Silvia en Diego, die elkaar stonden af te drogen. We konden ze niet goed horen, maar ze lachten, en plotseling een roep van Silvia: ‘Niet boos zijn meiden, het was maar een grapje.’

Natalia draaide zich om naar ons. Ze zat onder het stof,

zelfs in haar ogen zat stof. Ze keek ons doordringend aan en bestudeerde onze gelaatsuitdrukkingen. Op haar gezicht verscheen een grijns en ze zei:

‘Het is geen Maagd.’

‘Wat?’

‘Ze draagt een witte mantel om haar lichaam te verbergen, om het te bedekken, maar het is geen Maagd. Ze is rood, van gips, en ze is naakt. Ze heeft zwarte tepels.’

We schrokken. We vroegen wie de vrouw dan was. Ze antwoordde dat ze dat niet wist, iets Braziliaans of zo. Ook vertelde ze dat ze de Maagd iets had gevraagd. De Maagd was heel mooi rood gekleurd, vertelde ze, met verf die bijna licht gaf, het leek wel acryl, en ze had prachtig haar, zwart en lang, nog donkerder en zachter dan dat van Silvia. Toen ze dichterbij was gekomen, was de valse witte maagdenmantel op de grond gevallen zonder dat ze iets had aangeraakt, alsof de Maagd wilde dat Natalia haar herkende. Op dat moment had ze haar verzoek gedaan.

We zeiden niets terug. Natalia deed wel vaker rare dingen, zoals met het menstruatiebloed in de koffie. Het ging altijd weer voorbij.

Bloedchagrijnig arriveerden we bij het strandje, en hoewel Silvia en Diego ons probeerden op te vrolijken, lukte dat van geen kanten. We zagen dat ze zich schuldig begonnen te voelen. Ze boden excuses aan en vroegen om vergeving. Ze gaven toe dat het een slechte grap was geweest, een nare grap, bedoeld om ons voor schut te zetten, kwaadaardig, denigrerend. Diego haalde een koud biertje uit de koelbox die we altijd meenamen naar het meertje, en toen hij dat had ontkurkt met zijn flesopenersleutelhanger hoorden we het eerste gesnuif. Het klonk zo scherp, helder en luid dat het van heel dichtbij

leek te komen. Silvia verstijfde en wees naar de heuveltop, waar volgens de verhalen de eigenaar verscheen. Daar stond een zwarte hond, al was het eerste wat Diego zei: ‘Een paard.’ Hij had het woord nog niet uitgesproken of de hond begon te blaffen, en het geblaf vulde de middag en we konden zweren dat het rimpelingen op het wateroppervlak veroorzaakte. De hond was zo groot als een veulen en was pikzwart, en je kon zien dat hij niet kon wachten om naar beneden te rennen. Maar hij was niet alleen. Het eerste gesnuif had achter ons geklonken, achter het strandje. Daar, heel dichtbij, liepen drie kwijlende hond-veulens; hun ribben gingen op en neer, je kon de ribben zien liggen, het waren magere honden. Dat waren niet de honden van de eigenaar, dachten we, dat waren de honden waar we in de bus voor waren gewaarschuwd, wild en gevaarlijk. Diego deed ‘Ssssjjjt’ om ze te kalmeren en Silvia zei: ‘Niet laten merken dat we bang zijn.’ Natalia, woedend, eindelijk huilend, schreeuwde tegen Silvia en Diego: ‘Arrogante kwallen, jij zwarte met je platte reet, en jij, lul, en die honden, dat zijn mijn honden!’

Een van de honden stond vijf meter bij Silvia vandaan. Diego sloeg geen acht op Natalia: hij ging voor zijn vriendin staan om haar te beschermen, maar een andere hond posteerde zich achter hem, terwijl twee kleinere honden luid blaffend de helling af kwamen sprinten, zonder dat de eigenaar op de heuveltop was verschenen, en plotseling begon het gegrom, van de honger of van de haat, dat wisten we niet. Wat we wel wisten, wat we ons realiseerden, omdat dat volstrekt duidelijk was, was dat de honden geen oog voor ons hadden. Voor niemand van ons. Ze keken langs ons heen, alsof we niet bestonden, alsof bij de oever van het bergmeertje alleen Silvia en Diego stonden. Natalia trok haar T-shirt en haar rok aan, fluisterde

tegen ons dat wij ons ook moesten aankleden en pakte ons bij de hand. Ze liep naar de ijzeren boog, waar de weg was, en zette het op een rennen naar de halte van bus 307, met ons achter haar aan. Als we dachten dat we hulp moesten halen, dan zeiden we dat niet hardop, en als we dachten dat we terug moesten gaan, dan zeiden we dat ook niet hardop. Toen we Silvia en Diego hoorden gillen, baden we stiekem dat er geen auto zou stoppen, zodat verder niemand het zou horen; toen we nog jong en mooi waren kregen we soms zomaar een lift naar de stad aangeboden. De 307 kwam aanrijden en we stapten zo kalm mogelijk in om geen verdenking op ons te laden. De chauffeur vroeg of alles goed was en we antwoordden ja, goed, heel goed.